

Després de cada lliçó aterraven les preguntes. /
l'interrogant incògnit i totes les boires horribles. /
Fet i fet, cada lliçó apresada esdevenia un pou, /
un pou fosc i alhora un pou d'on s'extreia /
l'aigua clara i gèlida d'un migdia memorable. /
Un prestatge de llum, unes remotes carícies. /
Heu sentit mai el cant llunyà de la sirena, /
melodia de l'arbreda, crepitació de les llenyes? /
No sabíem una altra cosa que no fos tot allò assumible, /
tot allò que podia ser paït i susceptible de ser voluble. /
Perquè ingenus nadàvem en la inconsciència /
de pensar que després de cada lliçó no solament /
les preguntes —cada pregunta— aterraven, /
sinó que també sucumbien les respostes, /
l'esclat de les idees, la renúncia expressa. /
Tot això, en la distància, n'és ara un clar exemple. /

Vicent Peña

«El buit», Brosquil Edicions, València, 2006.